

at lade Arbejdet foregaa de 4 Dage om Ugen med to Fridage, men Entreprenøren, Arbejdsgiveren holder meget lidt deraf, navnlig naar det er lidt større Arbejde. Ude fra Landkommunerne har man en Statistik vedrørende dette Forhold, man har dér i større Udstrækning udført Skærveslagning som Nødhjælpsarbejde. Men i det hele er det ikke blevet til mere, end jeg før fremhævede. Arbejdsgiveren, Entreprenøren holder ikke meget af dette med Arbejde paa indskrænket Tid. Navnlig ved større og mere komplicerede Arbejder lader det sig ikke gøre, saaledes som de har gjort i Sverige ved Skovhugsten, at Arbejderne forlader Arbejdet og tager andet Arbejde, og derfor er Nødhjælpsarbejde blevet saa lidt praktiseret, som det er. Og Skylden ligger lige saa lidt hos den nuværende Regering som hos den forrige, thi Forholdet er, at Nødhjælpsarbejder ikke kan blive til saa store Sager ifølge selve de nævnte Bestemmelser. I Loven staar der jo ogsaa, at dette Arbejde skal være af en saadan Art, at enhver Arbejder skal være fristet til, skal have let ved, skal være interesseret i at forlade det snarest muligt. Men skal man planlægge et Arbejde for et Fjerdingaar eller for et halvt Aar, et større Arbejde, der er af mere kompliceret Natur, kan man vanskelig være bundet ved alle disse Bestemmelser: at det kun maa være Folk blandt de arbejdsløse, der selv har nydt ekstraordinær Understøttelse, Familieforsørgere og de Arbejdere, der har været længst arbejdsløse, og at de skal arbejde under saadanne Vilkaar, at de skal være fristet til hurtigst muligt at forlade Arbejdet. Det er noget, Entreprenører, Bygherrer, Kommuner og offentlige Institutioner, meget nødig indlader sig paa, naar det ikke er særdeles nødvendigt. Men det er en Lov, der er vedtaget fra alle Sider her, saadan er den, og Arbejderne bliver ikke anderledes, end selve Lovens Betingelser gør det muligt.

Gennemføres dette Lovforslag, vil det indirekte ogsaa paavirke Industriens Arbejdere, det er klart. Der skal gøres mere, og det kan komme, men een Ting ad Gangen. Dette er et Omraade, der er vigtigt, det har man altid anerkendt, og hvis vi ikke gennemfører Forslaget om yderligere Iværksættelse af offentlige Arbejder og en lettere Adgang til at gøre det, end der kan ske gennem Nødhjælpsarbejdsbestemmelserne, saa maa vi betale Pengene i Understøttelse. Saa kan der føres en saadan Politik, at der til sidst ingen Penge bliver dertil, og saa staar der noget i Loven om, at man skal komme til Staten og bede om

igen at faa Arbejdsløshedsfonden fyldt. Jeg ved ikke, om det er den Vej, de Herrer ønsker, man skal gaa, jeg ved ikke, om de Herrer brænder af Længsel efter, at dette Ministerium i en forholdsvis nær Fremtid skulde være nødt til at møde med et Forslag om at fylde en 10—20 Millioner i Arbejdsløshedsfonden, fordi dens Midler var udtømt. Der var — det føler jeg mig fuldkommen overbevist om — ingen Partipolitik i Arbejdsudvalgets Arbejde og Betænkning, det kan der ifølge Sagens Natur ikke være. Naar Mænd som begge Arbejdsdirektørerne, den gamle og den nye, naar Arbejdere og Arbejdsgivere lige fra Lyngsle til Arbejdsgiverforeningens Næstformand Ejnar Jørgensen, er enedes efter grundigt og nøje Arbejde, kan der ikke være Partipolitik deri. Jeg havde forsøgt rigtigst at drive Partipolitik, hvis jeg ikke havde fulgt dem. Kun paa et Punkt har jeg ændret Arbejdsudvalgets Indstilling, paa et Punkt, der viser, at de Herrer i Arbejdsudvalget netop ikke tænkte sig agitatorisk partipolitisk Udnyttelse, for havde de overhovedet tænkt den Tanke, havde de været forsigtigere. Jeg, der kender de Herrer bedre, var forsigtigere, og jeg handlede rigtigere. I Arbejdsudvalgets Betænkning indstillede man, at man til disse Arbejder efter Arbejdsudvalgets Forslag skulde have et Tilskud af indtil 4 Kr. pr. Arbejdsdag. Vi har i Ministeriet rettet det til 3 Kr., for at det kunde slaa længere til, men jeg havde ganske vist ved Siden af den Tanke, at havde vi sat det til 4 Kr., saa havde de Herrer haft det Argument: Aha, her ser vi, at disse Arbejder skal præmieres højere end Nødhjælpsarbejder. Men som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard rigtigst har paavist, er det nøjagtigt det samme Tilskud fra Staten som ved Nødhjælpsarbejder, indtil 3 Kr. pr. Dagløn, hverken mere eller mindre. Men saa lidt har man altsaa tænkt partipolitisk i Arbejdsudvalget, at man løb en Risiko, fordi man slet ikke tænkte, at denne Sag kunde eller maatte blive udnyttet partipolitisk, det faldt dem ikke et Øjeblik ind.

Det ærede Medlem Hr. Slesbager, som talte ved Sagens anden Behandling i Eftermiddag, roste sig af, at han i Modsetning til andre havde gjort et uhyre sagligt Arbejde. Dette uhyre saglige Arbejde havde han endelig faaet Tid til at foretage mellem anden og tredie Behandling, der var jo kneben Tid, fordi det hele forceredes saa stærkt frem. Det er nu snart 14 Dage siden, i Morgen er det lige bestemt 14 Dage siden, jeg forelagde Lovforslaget,